

„Co chcete, abych vám učinil?“

Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: „Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“ Řekl jim: „Co chcete, abych vám učinil?“ Odpověděli mu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.“

Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana. Ježíš je zavolal k sobě a řekl jim: „Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ Mk 10, 35-45

Milí přátelé, jsem tu zas. Co chcete, abych vám učinil? Chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme. Jednoduchá otázka, jednoduchá odpověď. Ale co to má být? Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě. Učedníci jako by už mysleli na konec. Chceme, abychom až to přijde, mohli v tom být spolu s tebou a nejlépe na obou pólech spektra, jeden napravo a druhý nalevo. Smělé přání, i když na druhou stranu kde taky jinde a pak proč si nepřát hned to nejlepší. Nevíte, oč žádáte, řekne jim na to Ježíš. Ale víme. No dobře, křest a večeře Páně, fajn, ale kdo bude po mé pravici či levici, není má věc, to je pro ty, komu je to i připraveno. Tak my s tebou, Mistře a Pane Ježíši, chodíme, dokonce pijeme ze stejného kalicha a pokřtěni jsme taky v zásadě stejně, ale tím to pro nás i končí? Ale nekončí, jen byste jednak spíš měli chtít něco jiného a jednak to není ani tak na mně, kdo mi bude stát po pravici či levici. O tom bude rozhodovat ještě někdo jiný. A komu případnou, nevím ani já.

Ale Pane Ježíši, pro nás je přece důležité, jak si stojíme. No právě. Ale sami víte, jak to je, že ti, kdo jsou první, nad ostatními panují a leckdy je i utlačují. Proto i pro vás bude lepší, abyste se stali velkými nikoli pozicí či postem, ale raději nějakou činností nebo jen tím, že přijmete roli služebníka nebo i otroka. Velký není ten, kdo panuje, ale kdo svou činností nebo i myšlením slouží a první není ani ten, kdo si myslí, že je, ale kdo se zcela dobrovolně stane otrokem všech, tj. kdo si nezakládá na tom, jak si zrovna stojí, ale pomáhá těm druhým, aby mohli stát taky. Ani já jsem nepřišel a nejsem tady, abych si dal sloužit, s tím ostatně můžete jít za někým jiným, ale abych sloužil a vykoupil vás ze všech vin i jiného mnohého neštěstí vašeho. Ale Pane Ježíši, tomu jednak moc nerozumíme a jednak to ani moc neodpovídá na otázku, co s námi bude, až Ty tu jednak nebudeš a jednak co si tu bez Tebe vlastně počneme. Neboli co máme dělat, abys tu třeba i zůstal a když už odejdeš, jak si tu bez tebe máme vlastně poradit.

Takže moji milí učedníci, vaším úkolem není se starat o to, co bude a kam případně přijdete, ale věnovat se tomu, co je, teď a tady a především přemýšlet. A teď o čem. Zkuste se na chvíli zamyslet nad tím, co i z vás dělá mé učedníky, totiž jak moc jste ochotni a schopni posloužit i svým bližním tím, že je nebudete hned definovat tím, jací jsou nebo nejsou, ale budete se ptát, co i nás všechny může nakonec spojit v jedno, totiž čím můžeme i my sami i já sám přispět k tomu, abychom všichni jedno byli a našli ve své službě především nějakou společnou řeč. Co tím myslím? Společná řeč je něčím, nějakou hodnotou, která ruší všechny nebo aspoň většinu rozdílů mezi lidmi, která nás sbližuje, aniž bychom o tom často věděli a která současně působí, že máme copak nějaké společné téma, ale i společný cíl, za kterým můžeme i jít. Společná

řeč je hodnotou samo o sobě, může se při ní dostat ke slovu úplně každý a současně otevírat otázky, na které by se jinak třeba ani nedostalo. Společná řeč je prostorem pro všechny, kdo o to stojí, vytváří společenství, které je nám dnes zapotřebí víc než kdy jindy, ale především je úkolem, jak zakopat všechny příkopy a zrušit veškeré hranice, které jinak a dost často mezi námi stojí. Společná řeč ale není jen jak, ale také proč. Důvodem, proč být vůbec spolu, proč jeden ke druhému vůbec hledat cestu, proč tu aspoň na chvíli nebýt sami, ale vůbec s někým. Jednou mi jeden kolega farář řekl, že to někdy trvá strašně dlouho, ale když pak ti lidé najdou společnou řeč, jde to pak už skoro samo. Myslím, že přesněji už to říct ani nejde.

Takže milí učedníci, jak to tedy je? Co nás i v těchto koronavirových časech spojuje, když víme, co nás zrovna teď dělí a kupodivu to nejsou roušky ani doporučený dvoumetrový odstup. Spojuje nás to, že v tom nejsme sami, že stále máme co dělat, ale hlavně můžeme nejen při šití, což je aspoň pro mě naprosto dokonalý symbol společné řeči i společného zájmu jeden o druhého, ale také občanské společnosti, na níž se stále nějak zapomíná, myslet také na to, co bude, až se opět shledáme, že nikdo z nás nebude ani první ale ani poslední, na pravici ale ani na levici, což je ostatně překonané už od roku 2011, pánem ale ani otrokem.

Takže milí učedníci a pro dnešek asi naposled. Připadá mi, že současná situace, která se navíc spíš prodlužuje než cokoli jiného, hlavně však stírá rozdíly i mezi minulostí a budoucností. Zdá se mi i víc než kdy jindy, že copak že se už tu a tam objevují nářky na to, že nevíme, jaký je vlastně den, ale spíš jako by nějak přestávalo být důležité, co bylo, maximálně jen kdy, co kdo řekl a jak to pak nakonec bylo úplně jinak. I budoucnost se aspoň částečně skryla pod současný nouzový stav a my tak žijeme ne snad ve válce, ještě to tak, jako spíš v trvalé přítomnosti toho, který nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil. Přítomnosti trvalé služby nejen pomyslně třeba skrze společné šití, ale i reálně, skrze toho, který nám dal i dává svůj život, abychom mohli žít i my. A to nejen pro sebe, ale i pro ty mnohé, co jsou třeba i jen někde za rohem.

Pane Ježíši Kriste, Ty nám dáváš poznat, co je v životě skutečně důležité a podstatné. Dej, ať si toho i dostatečně a včas vážíme, dej nám poznat hodnotu společné řeči, společného shromáždění, společného kalicha i křtu. Dej nám poznat, že ani na tomto světě nejsme sami, že nás i přes současná omezení vedeš ke druhým lidem, i když bychom sami ani neměli, a že nám dáváš poznat, kdo je dnes skutečně služebníkem a že v tom nejsme sami. Prosíme Tě, opatruj nás v současné nouzi a nynější krizi, prosíme Tě, dávej nám aspoň pomyslně poznat hodnotu lidského společenství a vzájemného setkávání, prosíme Tě o Tvou přítomnost i ve všech našich současných slabostech. A děkujeme. Děkujeme Ti, že máme o čem přemýšlet, že nám skrze svědectví Písem dáváš poznat, jak se věci mají a že se i díky Tobě můžeme utíkat k tomu, ke komu i Ty sám nejčastěji ukazuješ. A děkujeme i za dnešní den a prosíme za dny příští. Amen.

Ať vám Hospodin žehná a chrání vás,
ať Hospodin rozjasní nad vámi svou tvář
a je vám milostiv,
ať Hospodin obrátí k vám svou tvář
a obdaří vás pokojem.

Amen.